

MISSA EXEQUIAL DE MN. ESTEVE DILMÉ I QUINTANA

Sant Joan de les Abadesses / 23-2-2015

1Jn 3,1-2 // Mc 15,33-39; 16,1-6

Acabem d'escoltar el relat de la passió, mort i resurrecció del Senyor segons l'evangeli de sant Marc. I ho hem fet en la celebració de la missa exequial per l'etern descans del nostre estimat germà, Mn. Esteve Dilmé i Quintana. La realitat de la mort ens ha tornat a visitar. Una realitat que, encara que coneguda, sempre ens colpeix quan arriba ben a prop nostre. Una persona amb la qual hem compartit una part del camí de la nostra vida ara ens ha deixat. I això, sempre ens costa. Certament que la malaltia ja feia molt temps que acompanyava mossèn Esteve. I que ell la va portar sempre amb la confiança del qui se sap en mans del Pare. El qui en la vida ha sabut mirar el misteri de Déu present en la seva vida i en la vida dels germans, en el moment de la feblesa manté la mirada del qui manifesta una senyoria, que no ve pas de la carn i de la sang, sinó de la fe en Jesucrist mort i ressuscitat, esperança viva per a tots els homes. Sabíem, doncs, de la seva malaltia que l'anava limitant més i més, però ens dol de tot cor perdre la seva presència, el seu somriure, la seva mirada agraïda.

Mn. Esteve Dilmé se'ns ha avançant en la Pasqua. Tot just començada la santa Quaresma, el Senyor l'ha cridat a viure la Pasqua eterna. I aquesta és la meta de la nostra vida: participar per sempre en la victòria de Crist, vencedor del pecat, de l'infern i de la mort. Hem escoltat amb les paraules de sant Joan quina és aquesta victòria: ser semblants a Déu i veure Déu tal com és. Aquesta és la meta de la nostra vida, per a això hem estat cridats a existir: per a ser fills de Déu, en el nostre caminar per aquest món, amb l'esperança de la plenitud en la vida eterna.

El sacerdocí ministerial que ha exercit el nostre germà Mn. Dilmé durant quasi seixanta-un anys, va tenir la característica principal d'ajudar a viure la filiació divina a moltes persones. I això ho va fer amb dedicació generosa en l'escolta pacient del cor dels fills de Déu que volien donar la resposta que el Pare esperava d'ells. Mn. Dilmé ha estat un sacerdot dedicat a ser conseller espiritual de moltes persones, tant en el sagrament de la confessió com en la direcció i acompanyament espiritual. Aquest ministeri té la bellesa de servir d'instrument per al trobament personal de cada persona amb el Senyor. Veure com l'Esperit Sant va actuant en el cor d'una persona i la va portant pels camins de la llibertat, té el do de ser testimoni de la bellesa de la gràcia i, al mateix temps, la responsabilitat de no ser mai un obstacle a l'obra de Déu. L'acompanyament espiritual és al mateix temps un risc i un art. El testimoniatge de tantes persones, infants, joves, adults, matrimonis, sacerdots, manifesta que el nostre germà va viure aquest art i aquest risc amb la saviesa que prové de l'Esperit Sant.

Aquest és el gran testimoniatge que ens deixa el nostre germà. El papa Francesc en *Evangelii gaudium* ens parla de l'acompanyament personal. Ens diu: «En una civilització paradoxalment ferida d'anonimat i alhora obsessionada pels detalls de la vida dels altres, impudorosament malalta de curiositat malsana, l'Església necessita la mirada propera per a contemplar, commoure's i aturar-se davant l'altre, tantes vegades com sigui necessari... L'Església haurà d'iniciar els seus germans —sacerdots, religiosos i laics— en aquest art de l'acompanyament, perquè tothom aprengui sempre a treure's les sandàlies davant la terra sagrada de l'altre (cf. Ex 3,5)... Més que mai necessitem homes i dones que, des de la seva experiència d'acompanyament, coneguin els processos on campeja la prudència, la capacitat de comprensió, l'art

d'esperar, la docilitat a l'Esperit, per tal de preservar entre tots les ovelles que ens han estat confiades dels llops que intenten disgregar el ramat» (169; 171).

Però aquest art no s'improvisa. Ningú no pot acompanyar els seus germans en la docilitat en l'Esperit, si en ell no ho hi ha una lluita per deixar-se fer per Déu. En Mn. Dilmé nosaltres reconeixem una coherència, una unitat de vida. Ell era una persona amb caràcter, una persona que amb intel·ligència i bon humor, amb dolcesa, però també amb fermesa, va saber acompanyar les persones. El seu ministeri sacerdotal el va portar al nucli del que és el sacerdocí ministerial: estar al servei del sacerdocí comú de tots els fidels, perquè tots puguem glorificar Déu amb la nostra vida santa. Ell va estar sempre ben a prop dels laics que en el si de les seves famílies i en el treball volien complir la voluntat de Déu. La vida de fe, la vida de família, el treball, són aquests els camins de santificació que Mn. Dilmé ajudava a conrear a tots els qui en ell cercaven el consell espiritual. La santedat en camí és l'estat propi del cristià en el seu pelegrinatge per aquest món, acollint contínuament la misericòrdia divina, amb l'esperança de la plenitud on Déu serà tot per a tots.

La plenitud de la vida és el que demanem tots nosaltres per al nostre germà, Mn. Esteve Dilmé, que ha estat cridat a la presència de Déu. La nostra pregària, amarada de caritat, demana al Senyor que usi de misericòrdia per a aquell qui, com tots nosaltres, era fet de pols i amb la feblesa dels qui són assetjats pel pecat. La nostra pregària posa la seva confiança en la mort i resurrecció de Jesús. En aquest esdeveniment tenim posada tota la nostra esperança. Perquè, pobres de nosaltres, qui ens podria alliberar de la por de la mort, de la por d'esdevenir purament passat? Qui ens podria alliberar de l'oblit, d'esdevenir no-res? La nostra fe cristiana confessa que en Jesús mort i ressuscitat la mort ha estat totalment vençuda, que el nostre pecat té en Jesús el perdó gratuït i immerescut de Déu per als qui confien en ell i en el poder de la seva mort i resurrecció. El preu de la nostra vida i la nostra llibertat és la mort del Fill de Déu. Si Déu mateix en Jesucrist sofreix el càstig que mereixeria la nostra vida, vol dir que ell ha ofert la vida per nosaltres. El cristià, que per la fe ho reconeix, té el cor ple de l'agraïment i de la pau de saber-se reconciliat i estimat per Déu. El sagrament del baptisme, per la fe i l'aigua, ens fa participar de la victòria de Crist sobre el pecat i la mort, perquè ens incorpora a la mort de Crist per a poder participar plenament de la seva resurrecció. És això el que ara fem present en les exèquies del nostre germà Mn. Dilmé.

Un bon santjoaní sempre porta en el seu cor la imatge del Crist del Santíssim Misteri. El rostre del Crist és ple de la serenitat i del dolç somriure del qui estima amb un cor ple de misericòrdia, del qui és el rostre del Pare ple de misericòrdia, en qui es manifesta en plenitud la misericòrdia infinita de Déu a favor de la humanitat. És això mateix el que nosaltres demanem al Crist misericordiós, donant-se del tot en el sacrifici de la creu, que hagi estat per al nostre germà, Mn. Dilmé, en el moment de la mort, el jutge ple de misericòrdia que acull amb pau i joia al qui en aquesta vida no va voler fer res més que complir la voluntat del Pare i ser presència de Crist en el ministeri sacerdotal, ben atent a les necessitats dels seus germans.

A Maria, la Mare del bon Déu, li demanem que sigui intercessora per als qui caminem encara per aquest món. Que en la mort d'un bon sacerdot el Senyor ens faci el do de fills d'aquesta terra que, escoltant la veu del Senyor, acullin la crida a esdevenir sacerdots de Crist. Un sacerdot és un gra de blat que cau a terra i mor, unit a l'autèntic gra de blat que mor i dóna vida, Jesús. Ho és en la seva vida lliurada amb generositat i també ho és en el moment de la seva mort, perquè tant si vivim com si

morim som del Senyor (cf. Rm 14,6). Que, en la mort de mossèn Esteve, el Senyor ens doni molts i sants sacerdots a glòria de Déu i bé de les ànimes. Amén.